

NOVI VAL KLASIČNIH BRITVIC

OBRITI DO MILIMETRA – IN TO
POPOLNOMA BREZ TEŽAV.
BRITVICE Z DVOSTRANSKIMI REZILI
SE VRAČAJO V VELIKEM SLOGU.

Za odlično britje ne potrebujete 27 rezil ali članstva v brivski zbornici. Nove različice varnih britvic so elegantna nadgradnja tega klasičnega moškega pripomočka. Medtem ko plastične britvice zahtevajo precejšen pritisk med britjem, težje kovinske večino dela opravijo same. In čeprav imajo nekoliko višjo izhodiščno ceno, je menjava klasičnih dvostranskih britvic veliko cenejša kot kupovanje nastavkov. In ko eno takšno klasično britvico pustite na umivalniku v kopalnici, deluje še kot edinstveno minimalističen dekor.

STROGO ČRNA

Omejena različica varne britvice R106 znamke Muhle iz Nemčije se ponaša s črnim ročajem in krom prevleko, kar bo pritegnilo vse novodobne brivce, ki retro radi mešajo s futurizmom. (ok. 62 €, theartofshaving.com)

NAJ ZASIJE

Polirana krom prevleka za prenovljeno klasično britvico, s kakršno so se nekdaj brili naši očetje. Tale na fotografiji je znamke Baxter iz Kalifornije – naj postane svetla točka vaše jutranje rutine. (ok. 58 €, mrporter.com)

PREPOVEDANI UŽITKI

Pravi plejboji se najbolje zbudijo v odsevu zlata, zato bo ravno pravšnja varna britvica 34G znamke Merkur iz Nemčije. S širokim in nedrsečim ročajem je pripravljena na resno delo. (ok. 46 €, westcoastshaving.com)

teden

z Juretom Godlerjem

Tako se je v resnici zgodilo.

V četrtek ob 21:15.

www.planet.si

PLANET

Cartierjev lepotec

Drive de Cartier ima vodo-odporno ohišje iz 18-karatnega rožnatnega zlata ali nerjavnega jekla (ta izvedba stane 6000 evrov), ki je dolgo 40 in široko 41 milimetrov. Srebrna številčnica z vzorcem guilloché je na voljo v črni, sivi ali beli barvi. Hišni mehanski mehanizem 1904 MC je na voljo v dveh izvedbah: lahko kaže ure, minute in male sekunde ter ima datumsko okence pri tretji uri ali pa se ponša z drugo časovno cono, malimi sekundami, indikatorjem dneva in noči ob poltretji uri ter z retrogradnimi sekundami pri deseti uri ter z velikim datumom pri 12. uri. Pozor, sladokusci! Na voljo je tudi različica z ohišjem iz 18-karatnega zlata in s krono s safirjem cabochon ter čudovito komplikacijo, enostransko uležajenim tourbillonom 9452 MC z ročnim navijanjem. Tourbillonska kletka je v obliki črke C! Tako ura sama kot mehanizem se lahko pohvalita z ženevskim pečatom. Cena? Takšna, kot si jo tak krasen horološki primerek zasluži. Pri nas so Cartierjeve ure na voljo v Slowatchevi trgovini 1991 na Čopovi 1 v Ljubljani. (P. B.)

Psst!

Denis prihaja na Budilko...

Preklopi na HIT.

radio hit

DUCATI SCRAMBLER

Jesenski roadtrip s scramblerjem

■ Motoristična sezona še zdaleč ni končana, četudi sonce ni več tako radodarno s svojo energijo. Jesen je čudovita in čarobna, s pasteli nas navdušuje, pomirja in vabi na roadtrip brez pretiranega načrtovanja. Zato se prepustite spontanosti, zajahajte motocikel in zapeljite na cesto, na katero še niste. Ducati scrambler je z izvedbami icon, classic in urban enduro idealen za avanturistično potovanje. Celo sixty2, ki je namenjen začetnikom in ženskam, bo korektno opravil svoje delo. Pri Ducatiju Slovenija vam bodo z veseljem zagotovili testno vožnjo. Zato potegnite zadrgo do vrha na stari usnjeni jakni, si nataknite čelado in v najbolj zguljenih kavbojkah, pri katerih ni škode, če se zasvinjajo z blatom, jo mahnite na pot. Če ste volk samotar, boste uživali v bobnenju Ducatijevega dvovaljnika, če pa se raje zapeljete z najboljšim prijatel-

jem, bo zvočna kulisa še bolj polna. Utrip 75 'konjev' pod ritjo vam bo pospešil ritem srca in pričaral nasmeh na obraz, ko boste oželi ročno plina na asfaltni cesti. Priporočamo pa tudi, da zavijete na makadam, na poti, ki jih sicer ne bi nikoli obiskali. Smer? Notranjska, Kočevsko, Kras ali Prekmurje v tem času vabijo v svoja nedrja, če želite drugačno izkušnjo od poletne norije, saj ponujajo samoto, ki nahrani dušo. Ne pozabite se ustaviti v lokalnih gostilnah ali kmečkem turizmu, ko je čas za malico, da bosta sita duša in telo.

www.ducati.si

moto katalog 2016

**25
MOTO
TESTOV**

**KAKO KUPITI
DOBER RABLJEN
MOTOCIKEL**

**MOTOGP
SPECIAL**

**moto
katalog 2016**
www.moto-magazin.si

PAJKOVA VRNITEV

Fiat 124 spider abarth daje klasičnemu italijanskemu roadsterju nov zagon.

Ustvariti privlačen nov videz uveljavljene klasike je težje, kot si mislimo. Ne glede na to, da morda zdaj iznenada občudujete očetov modni slog iz sedemdesetih le zato, ker ste cel vikend gledali TV-serije *Vinyl*, verjetno v tisti psihedelični srajci živi ne bi hoteli stopiti na ulico.

No, vsaj ne bi smeli, če vam je kdaj do dobrega okusa.

Pri Fiatu to zelo dobro razumejo, zato so se vrnitve svojega znamenitega roadsterja lotili še kako resno. Novi fiat 124 spider letnik 2017 je tako končno le dobil novo obliko.

Osveženi videz tega klasičnega italijanskega kabrioleta ne ohranja le duha prejšnje različice, ki je pred 50 leti to čudovito jekleno bitje naredil za eno najbolj vročih zbirateljskih želja, ampak uspe prepričati tudi novodobnega skeptika, ki se ga prejšnji model ni dotaknil v srce. Mnogi ob tem sicer želijo novega spiderja odpisati kot predelano četrto generacijo mazde miatte, a bodite prepričani, da je italijanski roadster popolnoma druga zver kot japonski malček, čeprav si oba avtomobila delita isto platformo.

To se še najbolje pokaže, ko sedete za volan novega 124

spiderja abartha (na fotografiji). Od treh novih različic spiderja (če ne štejemo prima edizione, omejene različice, ki bo na voljo v le 124 primerkih), je Abarthova izvedba daleč najbolj živahna interpretacija kabrioleta. Preostala modela sta classica, čistejša, začetniška verzija, in bolj ekstravagantni lusso, kar v italijanščini pomeni luksuz.

Vsi trije imajo turbo pogon štiritvaljnega motorja s približno enako pogonsko močjo – 164 'konj' v abarthu in 160 'konj' v drugih dveh variantah. A 124 spider abarth je veliko boljše izbira za voznike, ki od večne klasike pričakujejo malce več drznosti.

Poleg unikatnih oblikovalskih pristopov, ki vključujejo kovinske elemente in mat črne pokrove, abarth prinaša številne nadgradnje pri samem delovanju – Bilsteinovo športno vzmetenje in globoko hromeč izpušni sistem s štirimi zaključki, dva nujna elementa za še zabavnejšo vožnjo.

K sreči pa ta predelava prinaša tudi vse moderne tehnološke dodatke, ki jih v sodobnih avtomobilih pričakujemo: USB-vtiče, bluetooth, kamero za vzvratno parkiranje. Edino, kar pogrešamo, je povezava v spletne glasbene knjižnice, a to za pravi športni avtomobil ni nikakršen greh.

POTOVANJE EKOLOGIJA, MESTA IN DIRKANJE

NOVI **PLUGIN** MAGAZINE

Z najnovejšimi in najzanimivejšimi zgodbami iz sveta električnih vozil, urbanega stila, pametnega dizajna in novih tehnologij.

www.plugin-magazine.com

Starešina newyorške glasbene scene

Kdo: TERRY RILEY
Kdaj: 13. SEPTEMBRA
Kje: KINO ŠIŠKA, LJUBLJANA

■ Glasbeni Gandalf, izjemni starček, z belo brado in prepoznavnim pokrivalom, je pionir newyorške downtown scene, glasbeni inovator in tisti možakar, ki je vplival tudi na premnoge rok skupine, vključujoč *The Who* in *The Soft Machine*. Osemdeset let jih šteje, za seboj pa ima glasbeno zgodovino, brez katere bi si težko predstavljali marsikateri današnji zvok. Tokrat nastopa s sinom Gyanom.

Prismojenci v Križankah

Kdo: PRISMOJENI PROFESORJI BLUESA **Kdaj:** 16. SEPTEMBRA
Kje: KRIŽANKE, LJUBLJANA

■ Zanimivi, drugačni in zelo hitro izstreljeni na vrh glasbenih zanimivosti naše glasbeno vedno bolj rodovitne domovine, Prismojenci zdaj korakajo naravnost na oder ljubljanskih Križank. V začetku leta so izdali svoj prvi al-

bum *Family*, sicer pa ta zabavni kvartet, ki že napoveduje turnejo po ZDA, žinga vse od leta 2009. Bluz malce drugače, predvsem pa zelo domače, za vse glasbene gurmane.

Psihomodo
 Pop – pop
 pank nikoli ne
 umre.
 V Cvetličarni.

Ugriznimo v jabolko

Kdo: CRVENA JABUKA **Kdaj:** 24. SEPTEMBRA
Kje: KRIŽANKE, LJUBLJANA

■ Sarajevski rokerji, ki so vzkli sredi osemdesetih in do danes zamenjali že osem članov, žingajo naprej. V letošnjo jesen bodo vstopili v ljubljanskih Križankah, skupaj s Halidom Bešličem in Mejaši, da bo klapa popolna in žur primerno nostalgичen za vse, ki jim tovrstni zvoki obujajo spomine na bratstvo in enotnost naše nekdanje skupne federacije.

Kdo: PSIOMODO POP **Kdaj:** 24. SEPTEMBRA
Kje: CVETLIČARNA, LJUBLJANA

Na stičišču popa in pank

Frida je morda res bila njihova kraljična brez kralja, a Psihomodo Pop, ki so se leta 1983 po priključitvi vokalista Davorja Gobaca razvili iz benda Neron, so v treh desetletjih nedvomno postavili veliko več glasbenih spominkov na tleh bivše Juge – pa čeprav si verjetno še vedno najraje zavrtimo prav *Frido*. Hrvaški rokerji, ki so svoj zvok osnovali ob poslušanju The Rolling Stonesov, Velvet Undergrounda, Iggyja in njegovih The Stooges, pa tudi bolj pankerskih Ramonesov, so vsekakor dobrodošla koncertna entiteta na tej strani Kolpe. Kar najbolj privlači pri tem skorajšnjem snidenju z njimi v živo, je bržkone to, da gre za *the best of* projekt, ki je za tako dolgo uveljavljeno zasedbo vsekakor svojevrsten podvig – pobrskati so morali po arhivu vse od leta 1988, ko je izšel njihov prvi album *Godina zmaja*, in sestaviti koncertni aranžma, v katerem so združili vse svoje pop pankerske zgodbe v enkratno doživetje. Deset studijskih albumov, kup albumov s posnetki v živo in ultimativna kolekcija na dveh zgoščenkah, ki so jo izdali leta 2007, je nabor, iz katerega se bo rodil njihov nastop v Cvetličarni. Vsekakor nam poleg že omenjene *Fride* ne uidejo zimzeleni hiti, kot so *Kad sam imao 16*, *Osjećam se haj, mozak baj*, *baj*, pa *Natrag u garažu*, *Telegram Sam*, *Ramona* in seveda *Ja volim samo sebe*. Psihomodo Pop so sicer svoj zadnji studijski album *Čiribu Čiriba* izdali leta 2014. Saj pravimo, pop pank nikoli ne umre.

Na čelu benda

■ Karizmatični Davor Gobac je že od samih začetkov alfa in omega zasedbe Psihomodo Pop. V glasbeni skupini je prvič nastopil pri trinajstih letih v bendu Klinska Pomora, v katerem so mulci žgali le najtrše pankovske zvoke. Danes je avtor večine pesmi pod okriljem Psihomodo Popa, obenem pa tudi prava enciklopedija pank in glasbe nasploh. Ko ne poje, slika. Originale poklanja prijateljem, grafike pa so običajno naprodaj – za visoko ceno.

VIP prevozi

Drive with style

Poslovneži, skupina na poti doma ali v tujini?
Namenjeni na sejem, prireditve, dogodek ...

**Zagotavljamo vam brezskrben
prevoz oseb in skupin z udobnimi in
komfortno opremljenimi vozili višjega
cenovnega razreda, na relacijah po
Sloveniji in Evropi.**

Limo services

Limo service

ViP Noleggio

ViP перевозки

www.vip-prevozi.si

☎ +386 51 23 99 28

e: vip.prevozi@gmail.com

f: www.facebook.com/VipPrevozi

Praznik neke GENERACIJE

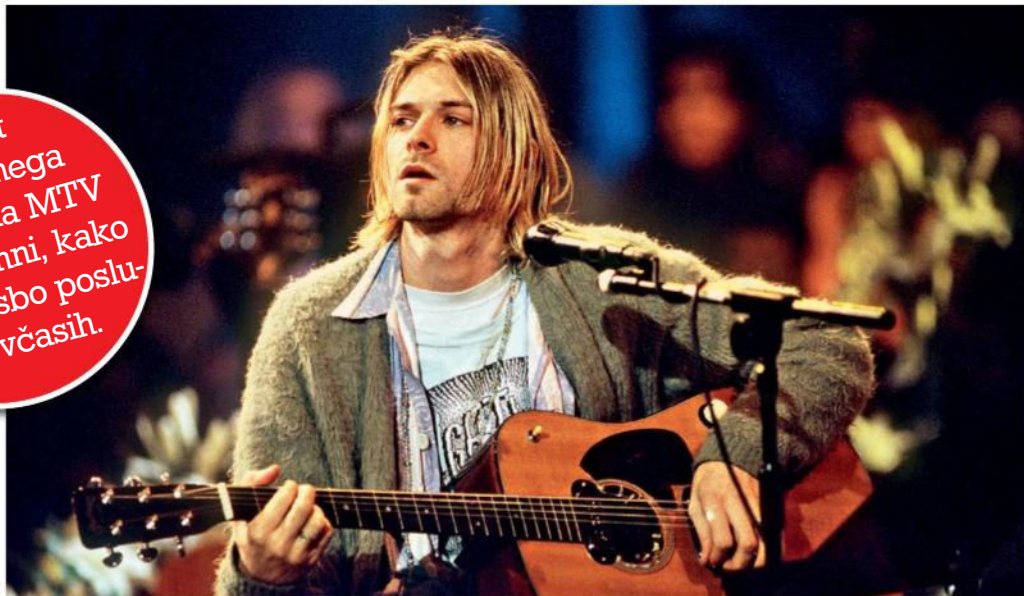
■ Prejšnji mesec je glasbeni program MTV praznoval 35 let obstoja, kar je bil nekakšen časovni pokazatelj tudi za mnogo predstavnikov generacije X. Tiste generacije, ki je v tranziciji iz videospota v MP3 in internetno distribucijo glasbi še zmogla posvečati nekaj več pozornosti – preprosto že zato, ker si na MTV vedno moral počakati, da je en komad minil, preden si lahko slišal naslednjega. Ta disciplina nas je zdresirala v to, da znamo nešteto komadov iz devetdesetih nemudoma prepoznati že po prvih notah ali pa le nekaj sekundah uvoda v videospot. MTV je bil naš radio.

MTV so leta 1981 zagnali s komadom *Video Killed the Radio Star* skupine **Buggles**, kar je

bilo sprva mišljeno kot bistrourna šala, a se je kaj hitro izkazalo za prav preroško, saj si glasbe brez videospota kmalu nismo več znali predstavljati. Če si hotel biti opažen, si moral imeti videospot, ki je postal tudi nova umetniška forma. Glasbo smo tako v dokaj revolucionarnem preskoku ne le poslušali, ampak po novem tudi gledali, zato je bila vizualna forma izjemnega pomena. Tako smo dobili Jacksonov *Thriller* in potem v devetdesetih presežke, kot so provokativni *Sleep Now In The Fire*, ki ga je za **Rage Against the Machine** leta 1999 režiral Michael Moore, odštekani *Just* skupine **Radiohead**, vse tja do večne klasike *Sabotage* **Beastie Boys** in halucinogenega *Black Hole*

35 let
glasbenega
programa MTV
nas spomni, kako
smo glasbo poslušali
včasih.

Sun Soundgarden. Če ste živeli v devetdesetih, ste glasbo poznali z ušesi in očmi.

Toda 35. rojstni dan MTV ni le obletnica, ki bi nas dražila z nostalgijo. S seboj nosi tudi majhno, a zelo ključno spremembo. Ob tej priložnosti so se namreč pomembneži na sedežu MTV-ja v ZDA odločili, da glasbeni program VH1 Classics (kjer smo se nekoč zgražali nad antičnimi videospoti, danes pa tam ujame mo komade, s katerimi smo odraščali mi, in se zato zgražamo iz drugih razlogov) preimenujejo v MTV Classic. Na njem bodo oživel MTV, kot ga je nekoč poznala generacija X.

Če se mimo današnje inkarnacije MTV-ja na svojih sprehodih po TV-kanalih sprehodite le redko, verjetno ne veste, da se je MTV v zadnjem času popolnoma odmaknil od predvajanja glasbenih videospotov in se raje posvetil zastrupljanju s svojo lastno

produkcijo resničnosti šovov, v katerih predstavljajo vse, kar pesti moderne najstnike – slabe zmenke, napumpane najstnice, krizo identitete in kukanje v življenja nemarno bogatih, razvajenih mladostnikov. MTV Classic se bo tako vrnil v čas, ko je glasbeni program še predvajal tisto, čemur je bil namenjen – glasbo.

Torej se bomo lahko spet zlek-nili pred televizor in gledali **R.E.M.** v *Losing My Religion*, v zraku

bobnali ob poslušanju **The Cranberries** in njihovega *Zombie* ter

uživali v posnetku **Nirvana** v izštekani različici (ja, dodali bodo tudi vse pretekle unplugged runde).

A uživanje v videospotih naše mladosti ne bo edino, kar se vrača v celostnem paketu klasičnega MTV. Prišlo bo tudi tisto, na kar smo z veseljem pozabili.

Vrnili bodo namreč še animirano serijo *Beavis & Butthead*, ki je takrat morda bila pionir provokativne animacije, a kaj, ko imamo danes veliko bolj dodelani *South Park*. In vrnili bodo tudi resničnosti šov *The Real World*, četudi ima z današnjo resničnostjo bore malo skupnega.

Kaj nas torej spomni oživljanje klasičnega MTV? Da smo nekoč znali veliko bolj sproščeno uživati v glasbi, da smo jo znali absorbirati z vsemi čuti in da je to tisto, kar pogrešamo. Spomni pa nas tudi na to, da so se nekatere stvari vendarle spremenile tudi na bolje – in da kakšna stvar lahko mirno ostane v preteklosti. 📺

Prvih pet spotov, ki so se zvrstili na MTV: Buggles z *Video Killed The Radio Star*, Pat Benatar z *You Better Run*, Rod Stewart s *She Won't Dance With Me*, The Who z *You Better You Bet* in Ph.D z *Little Sussie's On Top*.

BON JOVI This House Is Not For Sale

Bon Jovi sicer nikoli niso zares zaspali, a kaj dosti na glasbenem radarju zadnja leta niso utripali. Za letošnjo jesen so napovedali nov album, štirinajsti po vrsti, ki bo naslovljen identično kot ta otvoritveni singel, ki je na prvo poslušanje strašansko enostaven, a v sebi skriva vso čarobnost bonjovijevskega zvoka, ki nas navdušuje že od sredine osemdesetih. Ta hiša ni naprodaj – in ta hiša je večdimenzionalna metafora. Ni le spomin, je esenca nečesa pristnega, odličnega, večnega. In tega ni mogoče prodati. Bon Jovi so morda res zvok nekega drugega časa – o čemer pravi tudi siva griva Jon Bon Jovi v videospotu, a ta napoved težko pričakovanega studijskega albuma je ušesom nadvse prijetna asimilacija starih rokerjev v sceno modernega zvoka.

DAWES When The Tequila Runs Out

Kalifornijski rokerji so bili neka čisto svoja glasbena struktura znotraj pop rok scene in bazo oboževalcev so si vse od leta 2009, ko so izdali prvi album *North Hills*, vztrajno gradili prav s tem, da niso odstopali od svojega prepoznavnega zvoka. Zdaj so se stvari očitno spremenile. Ali so preveč poslušali Taylor Swift in se jim je zazdelo, da so pesmi lahko le niz površinskih razmišljanj o življenju pretencioznih milenijcev, ki »pijejo šampanjec, ko zmanjka tekile«, ali pa se s prebratom v precej drugačen, zelo plastičen rokovski zvok, poskušajo prebiti iz obrobja in zaobjeti še kakšno spregledano generacijo slušateljev, ki še vedno mislijo, da so lasne fige na moških totalno odštekana zadeva. Komad, ki hitro pride in še hitreje gre.

Bend, ki je rodil VELIKANE

■ Ravno kar čakamo na šesti studijski album skupine **PIXIES**, kar je po svoje zelo nizka številka za bend, ki ga žinga že od sredine osemdesetih, seveda z dolgoletnim vmesnim premorom. Toda Pixies niso potrebovali desetine albumov, da so premaknili za celo desetletje roka. Ko se je žagalo grandž in alternativni rok v devetdesetih, se ga je žagalo na podlagi prav teh bostonskih posebnosti, ki so vplivali na skorajda čisto vse velikane roka tistega časa. Pri Pixies je namreč nekako veljalo pravilo, da jih sicer ni poslušalo veliko ljudi, tisti, ki so jih, so pa potem želeli imeti svoj bend. Kurt Cobain je nekoč celo dejal, da je bil tako tesno povezan s tem bandom, da bi moral biti v njem. »Ko sem pisal *Smells Like Teen Spirit*, sem v bistvu hotel napisati ultimativno pop skladbo tako, da sem kopiral Pixiese,« je Cobain leta 1994 povedal za revije Rolling Stone. Bono Vox iz U2 je Pixies označil za največji ameriški bend vseh časov, njihov vpliv pa se je razlezel tudi v zvok Davida Bowieja, PJ Harvey, Alice in Chains, Weezer in britanske grandžerje Bush. Thom Yorke iz skupine Radiohead je dejal, da so Pixies v času njegovega šolanja »spremenili njegovo življenje«. To je bilo njihovo poslanstvo – da na njihovem zvoku zrastejo velikani. Za uvod si zato zavrtimo spominčico *Here Comes Your Man* in nekoliko bolj mračnija *Where Is My Mind*, definicijo grandžerskih temeljev, potem pa se predajmo njihovim novim stvaritvam najnovejšega projekta *Head Carrier*. Stari rokerji, ki se jim imamo zahvaliti za marsikaj.

KO PRAZNUJE TONY BENNETT

■ **Tony Bennett**, legendarni zabavljak, pevec popularne in džezovske glasbe, predvsem pa ikona ameriškega šov biznisa, je praznoval 90. rojstni dan. Žurka je bila na vrhu Rockefellerjevega centra, Empire State Building pa je bil na ta dan osvetljen v barvah italijanske in ameriške zastave. Kruha in iger, torej! No, čestitali so mu premnogi zvezdniki, tudi Stevie Wonder in Martin Scorsese ter seveda Lady Gaga, ki je na twitter zapisala. »Devetdeseta so nova dvajseta.« Tony načrtuje še rojstnodnevni koncert, na katerem bodo nastopili Aretha Franklin, Billy Joel, Elton John, Lady Gaga, Michael Buble in drugi.

SOPHIE v vseh barvah

■ Simpatična britanska pevk **SOPHIE ELLIS-BEXTOR** ima štiri otroke in šest albumov. Kar pomeni, da če ni noseča, verjetno snema album. Njen zadnji je primerno naslovljen *Familia*. Družina. A ne le zato, ker je družina poglavni del njenega življenja, ampak tudi zato, ker namiguje na nekoliko drugačen zvok. Če se Sophie še najbolj spominjate kot dekleta, ki je glas posodilo zvezdniškemu didžeju za kakšen house komad, potem je to pravi čas, da jo spoznate še v njeni pravi zvočni podobi. Udobno nameščena v plesnem popu, nekakšnem novem disku, Sophie na albumu *Familia* (in prednostno s prvim singlom *Come With Us*, v katerem nam že izreka dobrodoščilo v družini) osvežuje tisto, kar je utemeljila že leta 2007 z odličnim projektom *Trip the Light Fantastic*. Živopisna ličila, premnogo barv okoli njenih izrazito modrih oči, slog pa, kot pravi sama, bolj italijanski, celo španski. Iz krajev, kjer družina pomeni največ. 37-letna Sophie je v zaseben življenju morda odrasla v odgovorno mamo, njena umetniška osebnost pa ostaja igriva, plesna in predvsem radostno energična. Tudi če nam september vremensko ne bo naklonjen, bo Sophie brez težav ohranila poletne vibracije.

Ko Amerika napade Slovenijo

■ Michael Moore spet počne tisto, kar počne najbolj – provocira rodno grudo. V namišljeni iluziji si zaželi, da bi ameriški poveljnik vojaških sil za svoje zavojevalne dejavnosti namesto marincev raje uporabil njega. In tako se, opremljen z ameriško zastavo, odpravi v Evropo, da na stari celini pokrade vse dobre ideje in jih odvleče v ZDA. Njegov obisk, tu in tam celo nepopačeno komičen, je zavil v idejo invazije. Michael je v igranem dokumentarcu **KOGA NAPASTI ZDAJ (WHERE TO INVADE NEXT)** ameriški osvajalec, ki pod plapolajočo rdečebelomodro zastavo z zvezdicami Združenih držav arogantno pleni najboljše, kar ima ponuditi Evropa, medtem ko mu, ironično, tega nihče ne brani. Kot Moore večkrat ugotovi, so dobre ideje v Evropi največkrat že bile skopirane iz, hja, ZDA.

Tam pa so danes taiste ideje zavoljo novodobnega suženjstva v obliki krvočnih študentskih kreditov in podobnih pohlepnihih zablod korporativizma le še otožen spomin.

Michael Moore v tem tipično zgovornem dokumentarcu sicer ne koplje prav globoko. Vsako idejo, ki jo odkrije in zavzame v imenu ZDA, predstavi dokaj pavalno, celo površno, a dovolj jasno, da v primerjavi s sistemom onstran Atlantika pokaže, da si socialni aspekti nekaterih evropskih držav res zaslužijo odliko, četudi jih morda imamo tu za popolnoma samoumevne in še zdaleč ne popolne.

Moore obišče Norveško in se tam čudi odprtim zaporom in maksimalni zaporni kazni le 21 let, tudi za umor, medtem ko imajo tam tudi izredno nizko stopnjo kriminala. Obišče Italijo in obnemelo posluša o trinajsti plači in tem, da v Italiji delavci za čas kosila za dve uri odidejo domov, da lahko kosijo s svojo družino. Obišče tudi Nemčijo, kjer ga fascinira, kako jim je uspelo sprejeti svojo temačno zgodovino in se pred njo ne skrivajo, kot to morda počnejo ZDA s suženjstvom. Obišče celo Portugalsko, kjer s simpatičnima policistoma poklepeta o tem, da so tam vse droge popolnoma legalne, in ju pri tem draži, da ima v žepu kokain.

In ja, Moore obišče tudi Slovenijo (ki jo, kot se v vseh šalah o

Sloveniji spodobi, pobalinsko okliče za Slovaško), da za zaprtimi vrati podeli nekaj besed z našim predsednikom Pahorjem (kamera ni imela vstopa, ker ... razlogi?), medtem ko mu nekdanji minister Ivan Svetlik podari idrijsko čipko v steklu, na kar Moore seveda pripomni: *Še noben moški mi ni podaril čipke*. A čipka ni edino, kar Moora fascinira v Sloveniji – pri nas svojo plenilsko zastavo zapiči v sistem brezplačnega študija, tudi za tuje študente. V prehodu med stavbama ekonomske fakultete ujame celo ameriško študentko, ki študira pri nas, in potem večino informacij o Sloveniji dejansko dobi od nje. Zdi se, da bi se morali na tale obisk malce bolje pripraviti.

V dobrih dveh urah Moore svoj idejni kolonializem zaključuje ob berlinskem zidu v intenzivnem dialogu o Ameriki zdaj in

nekoč, o Zahodu zdaj in nekoč ter o tem, kako je svoj čas ljudstvo stopilo v kup, da brani ne le tisto, kar mu pripada, ampak predvsem tisto, kar je prav. Kar je nedotakljivo. Tisto, kar si je v senci pohlepa, zaslužka in potrebi po vedno več, pustilo odvzeti. Dokumentarec *Koga napasti zdaj* ne šokira in ne razdraži, ker pokaže svet, ki nam je v bistvu zelo znan. In nas spomni, da smo lahko srečni, da tu, kjer smo, še imamo nekaj človečnosti. Ker tam, na cilju, proti kateremu tako vztrajno drvim v prepričanju, da bomo doživeli med, mleko in nebeški obstoj, je v resnici le še pogorišče vsega, kar je nekoč bilo dostojno življenje. 🇺🇸

Produkcija filma *Koga napasti zdaj* je bila skrivnost, da se v obiskanih državah ne bi mogli pripraviti na Moorov obisk. V dokumentarec je vključenih osem evropskih in ena afriška država (Tunizija).

Kaj bi Michael Moore za svojo domovino ukradel v Sloveniji?

DOJENČEK BRIDGET JONES

R: Sharon Maguire

I: Renee Zellweger, Colin Firth, Patrick Dempsey

Na svoj žalostni način simpatična Bridget Jones je pač dekle – pardon, ženska –, ki dela napake. Če jih ne bi, potem ne bi imeli razloga, da so že tretjič obudili to prvenstveno čisto užito, potem pa bolj ali manj izpeto romantično komedijo, ki jo rešujejo predvsem privlačni angleški naglasi in dejstvo, da se Britanci še znajo šaliti brez večjega strahu pred žolčno evforijo vedno užaljenih milenijcev. Napaka Bridget Jones je tokrat ta, da je v kratkem spala z obema moškima, ki sta ji mežikala že v prvo, pri tem pa očitno pozabila, da seks lahko vodi do oploditve. Bridget je tako noseča, a ne ve, s kom ji je to uspelo. Ker za test DNK še niso slišali, se dva moška zdaj bojujeta za njeno pozornost, da pa je zmeda še večja, se ta nerodni trikotnik vleče tudi h ginekologinji in na dihalne vaje. Seveda. Da je smešno, pa čeprav popolnoma iracionalno. Zato se gledati štirideset-in-nekaj let staro žensko, ki počne iste napake, kot jih je pred petnajstimi leti, zdi kot popolna izguba časa.

Ocena: ♡ ♡

Izvirni naslov: **Bridget Jones's Baby**

SNOWDEN

R: Oliver Stone

I: Joseph Gordon-Levitt, Zachary Quinto, Tom Wilkinson

Koliko ironije je v tem, da bodo milijoni Američanov plačali za ogled filma, ki jih bo podučil o tem, kako jim je njihova vlada življenje spremenila v resničnostni šov? Fiasko, ki ga je na vrhu sveta povzročil Edward Snowden, se še ni popolnoma pomiril. Če nič drugega, zdaj razumemo, da so svobode, ki jih sprejemamo kot samoumevne, popolna iluzija. Simulacija. Kako smo do tega spoznanja prišli, pa nam Oliver Stone poskuša razložiti v tej hollywoodsko olepšani štoriji o možakarju, ki ga ima pol sveta za heroja, druga polovica pa za izdajalca. A Edward je le nekdanji vojak, ki je želel služiti domovini, pa mu tega njegove krhke kosti niso dovolile. Zato se je podal v CIO, kjer so ga kot genija sprejeli odprtih rok. Ne vedoč, da z njegovo visoko inteligenco rekrutirajo tudi

»Prisluškujejo vsem mobilnim telefonom,« zaskrbljeno reče, potem pa v svoji Rubikovi kocki iz stavbe pretihotapi ukradene informacije ...

visoko moralo. Ta pa nikakor ni združljiva s stvarmi, ki jih je Edward odkril v ozadju delovanja ameriških obveščevalnih agencij. »Prisluškujejo vsem mobilnim telefonom,« zaskrbljeno reče, potem pa v svoji Rubikovi kocki iz stavbe pretihotapi ukradene informacije in nam za vselej spremeni pogled na ta čudoviti tehnološki svet.

Ocena: ♡ ♡ ♡ ♡

Izvirni naslov: **Snowden**

SEDEM VELIČASTNIH

R: Antoine Fuqua

I: Denzel Washington, Chris Pratt, Ethan Hawke

Hollywood ima rad številke, ker številke v naslovih narekujejo, da bomo gledali eksploziven, pompoz, spektakularen film. Po osmih osvojenih, hitrih in drznih pet in fantastičnih štirih imamo zdaj še sedem veličastnih, ki pa so videti kot superjuna ki Divjega zahoda. Sukajo pištole in se družijo z Indijancem, ker je to pač kul in ker bi jih sicer bilo šest, šest pa ni tako fina številka kot sedem. Njihova naloga je, da v zameno za denar iz ljubkega mesteca izženejo krvoločnega bogatuna, ki kakopak pooseblja moderne korporacije in njihovo brezvestno rovarjenje po življenju nedolžnih ljudi. Sedem veličastnih je torej pravzaprav sedem plačancev, sedem delinkventov, ki živijo zunaj zakonov in so zato ravno pravi naslov, da počistijo s tistimi, ki zakone pišejo. Zvezdniška zasedba in mojster akcije Antoine Fuqua (*Dan za trenje, Kralj Artur, Sončeve solze*) na režiserskem stolčku pa so jamstvo, da bo ta paša za oči čisto všečen strelski romp – z malce smeja in veliko poka.

Ocena: ♡ ♡ ♡

Izvirni naslov: **The Magnificent Seven**

ALINA MAYER

FOTO JULIA SKALOZUB VIZAŽISTKA ELENA PROSYANIK PRIČESKA VARVARA BARTO

Brez maske

Alina se je osvobodila klišejev malega provincialnega mesta, ki leži tam, koder se je nekoč širilo svobodno stepsko prostranstvo ukrajinskih in južnoruskih kozakov, in se nam pokazala kot očarljiva diva svobodnega duha. Njena lepota nas je prevzela!

KARIBSKA AVANTURA

DVOBOJ najhitrejšega in najzabavnejšega vodnega **SKUTERJA**

TEKST DAVID STROPNIK FOTO DAVID STROPNIK IN BRP

Če obstaja svet onkraj običajnih poletnih užitkov, je to najverjetneje svet vodne zabave na eksotični lokaciji s čim več adrenalina in igrivosti. Med valovi Karibskega morja smo zato poskušali najti odgovor na večno vprašanje, ali za srečo potrebujemo vzburjenje nevarnosti ali preproste užitke, mimogrede pa premaknili še nekaj svojih hitrostnih in akrobatskih rekordov na Sea-Doojevih vodnih skuterjih nove generacije.

Odsev zelene vode v očeh, mehkoba bega peska pod stopali, toplota tropskega sonca na koži in možgani, zaposleni le z odločanjem o okusu koktajla – to je za večino predstava sanjskih počitnic. A mi smo onkraj Atlantika odšli z drugačno predstavo. Prišli smo po tisto belo črto razpenjenih mehurčkov pred to obalo z ležalniki in koktajli. Črto, na kateri se zdi kopno le zabrisana podoba nečesa, kar drsi v pozabo, ko drviš za svojimi sanjami proti obzorju. In če govorimo o drvenju, seveda ne mislimo na jahte in gliserje, ker tudi na kopnem za hitrostno zabavo ne uporabljamo avtomoblov in družinskih avtomobilov. Govorimo namreč o drvenju, pri katerem te stiska v želodcu, možganih in predvsem zapestjih, ki poskušajo obdržati telo na vozilu, ko se voda za njim

spreminja v zrak! Govorimo o trenutkih na najhitrejšem serijskem vodnem skuterju Sea-Doo RXT-X 300.

Na obali je videti kot zverinska mišičasta gmota polikarbonata in ogljikovih vlaken in že na prvi pogled daje vedeti, da v sebi skriva zajetno konjušnico. Ob tristoglavi čredi pravzaprav sploh nisi začuden, ko te armaturna plošča pomenljivo vpraša, ali misliš resno aktivirati športni vozni program. Pri polnem plinu se namreč zdi, da se ne premika skuter, ampak da svet zdrсне mimo. Da ga odpihne iz misli, kajti v manj kot štirih sekundah si onkraj stotih kilometrov na uro. Zračna in vodna turbina tlačita zrak v motor oziroma

vodo v rekcijsko šobo s takšno silo, da slišiš, kako ti iz grla uhaja otroški smeh, ki si ga zadrževal vse od takrat, ko so ti starši pripovedovali, da se z raketo pač ni mogoče peljati. Zdaj vidiš, da to je mogoče, saj jo jahaš nad valovi in se zato sploh ne čudiš, da preplašiš

Sea-Doo RXT-X 300 je videti kot mišičasta gmota polikarbonata in ogljikovih vlaken in že na prvi pogled daje vedeti, da v sebi skriva zajetno konjušnico.

jato delfinov, pelikanov in ribičev in da avtomobili na obalni avtocesti niti približno ne sledijo tvojemu premikanju.

Ja, vem, tekmovalno z avtomobili, ki imajo na floridskih avtocestah omejitve pod 110